

че той е пащаль и знай, и всѣкоги тѣхъ настрдчаваше и ги пазеше като орелъ пилетата си. Гладътъ страшно ги мѣчеше. Г. Дражевъ намѣри нѣколко охлюва и искане да стжкнатъ огънъ да ги опече. Въиводата не му позволи да не би по огънътъ да се открие, че има хора и най-повече не му позволи, защото мисляха, че волюварчето щѣше наскоро да се завърне. Г. Дражовъ бѣше раздразнилъ гладниятъ си стомахъ съ опечената зобъ. Неможахе да се въздържи, но счупи охлювитѣ и захвана да ги яде сурови. Жилавитѣ охлюви се несдѣвкваха лесно; запѣниха се изъ устата му като, че извираше сапунка. Той осилваше дѣвканието и мѣчеше се да ги прѣгълне, но не минаваха тѣй лесно гжтитѣ лиги и пѣна.

Гладътъ осмукваше вече и послѣднитѣ сокове отъ стомаситѣ на останалитѣ мѣченици отъ четата. Боджитѣ се усиляваха и не намѣрваха спокойствие да се уталожатъ, тѣй гладни и утрудени. На въиводата ранената му ржка бѣше затекла отъ студеното и влажно врѣме, той нѣмаше никакво спокойствие. Иларионъ и Г. Тиховъ ги убиха, нѣмаше кой да го раздумва отъ да мисли. К. Кючюковъ, умалѣ отъ истеклата крѣвъ на ранената му ржка и той падна йоще прѣди да стигнатъ *Калмата-Усойна*. Нѣмаше вече той познати като прѣвнитѣ. Г. Дражовъ и другитѣ му другари не бѣха му познати като Иларионъ и Георги. Затеклата му ржка правяше му прѣпятствие на вървежътъ му; но за да опази момчетата, които бѣха при него като подслонъ, ни най-малко не поохкваше, че го боли ржката, но доблестно прикриваше болкитѣ си, и ги насърдчаваше, че той ще ги избави и заведе въ Влашко или Сърбия. Всичкитѣ го имаха за спасителъ и избавителъ, на него облѣгаха надѣждитѣ си, като на Господъ. Но и той ве-